הַכִּוֹאִי רַיָּקִם אֶל־חֲמוֹתַךּ: יה וַהֹּאמֵר שְׁבֵי בְהִי פי: (יח) כי אם כלה . האים אם פרער היום: ד (א) פלוני אלמוני. ולא נכתב שמו לפי שלח אבה לנאול: סלוני אלמוני . מהורגם בנביאים כסי וטמיר: סנוני . מכוסה ונעלם לשון כי יפלח . היפלח מה׳ דבר: אלמוני. אלמון מבלי שם (ס"ם אלשור שהיה אלמן מר"ח שהיה לו לדרוש עמוני ולא שמונים מואבי ולא מואבים והוא אמר פו אשמים את נחלתי):(ד)וארעה

ואם־לא ינאל הגידה לי ואדע וארשה ק' כי אין

(יח) כי לא ישקם וגו'. כאי שעכא, לפי שהצריקים הן שלהם הן ולאו שלהם לאו [פ"ר]. ד (א) פלני אלטני, א"ר שבואל בר נחבני [לכה נקרא שכו פלוני אלטני], לפי האלם היה מרברי תורה, אבר, הראשונים לא מתו אלא על ירי שנטלו אותן") ואני הולך לנשאה, ולא הית יודע שכבר נתחרשה הלכה כואבי ולא מאצית^{ב)} [מ"ר שסוק ה"]. (ב) ויקת עשרה אנשים, ולמה עשרה, רב נחמן אבר, מבאן לברכת חהנים בעשרה, ור' אכהו אשר, כדי לדרוש ולפרסומי מילחא דעמוני ולא עמונית מואבי ולא

מואביתי) [כחובות ז' כ']. מזקני העיר. א"ר פינחם, מכאן לבית דין שהיו ממנין וקנים בבתי משתאות שלהם" [מ"ר]. שבר פה וישבו. א"ר אלכסגדרי, ככאן שאין רשות לקפן לישב ער שיתן לו הגדול

(ד) ואם לא ינאל. מהו ואם לא ינאל — ואם לא הגאל מבעי ליה, אלא לבית דין אמר כן [שכ] .

הגידה לי וארע. וארעת קרי, אמר לית, שלא תאמר יש לי אשה ויש לי בנים הריני

ב) כתבואר לשיל סרשה ב' ססוק י"ח . ג) בנתרח

מיתה דמהן דם"ל לפרכותי מילחה לה ניחה לי' בדשם

 א) כמרחו למחלוק וכליון שמרח של שכדאו נשים מיאביות מילחת דוקא עשרה אנשים אע"ם שמלינו בכ"מ ענחרת כמנואר כב"ב צ"א כ' וכמ"ר לעיל סרשה א'. דנס בשלשה הוי פרסום הארכנו וכארנו בחו"ח ט' למור בשסוק ונקרשתי בחוד בני ישראל, יעו"ם. ר) השער שעלה לבם כועו היה מקום פרסום שאנטים ע דלהכלית ברכת תחנים עשה כן משום דא"ב ל"ל רבים שוברים ושנים שם, וכמ"ם בסמוך ויאחרו כל וכמים דוקה, ומשמע דלשעם פרסום כיניכן זקנים העם אשר בשער, ובועו היה רצונו במקום כום, דוקא , ואש"ם דבעלה מניט פרסים בעשרה סחם כדי שיפים לדבר פרסום, ואיפם לקח כרינע ששרה פ"ל דבאני הכא שהיה לריך לפרסם דין מחודם שלא זקנים מזקני העיר , לכן דרש שכ"ד היו ממנין וקנים כשמוע עד כה , וכוח הדין דמוחבי ולה מוחבית והיה ככתי תשתחות להבנית על המוסר והלניעות וד"ה , צריך וקנים [הכמים] ביסכימו איזו . אך נייע בדעת וקרוב לומר שבמקום רבוי אנטים כנושער ניו נמני מ"ר שלקח סששרם אנשים לברכת חתנים ל"ל לסי"ו משחתות והיו שם זקנים מסשם הכ"ד ומנחם מיטו דוקא זקנים, ולכן נראם, דמ"ד זה ס"ל דקבא על אחר. ה) ואפילו לפי הדרשה דלעיל שניו לוקפים ככדי שיהיו על התשחם וקנים, וכמ"ם כמ"ד אנשים חכמים ככ"ז מושבו כפחיחות המעלה לגבי שליר פינחם מכחן לביח זה שממנים וקנים וכו', ולכן בועו שביה שופע , דקייע (ב"ב צ"ח כ') חבון זם בים לריך לוקנים, ונשיבר הדבר שלריך לשרסומי בושו וסיה ראש הסמסדרין. "ו ואע"ם שטייש בום

וולחה לגאול ואנכי אחביה ויאטר אנכי אנאל: כי אין זולהך . קרוב לגאול: (ה) ומלת רום כמולביה תַּיַאמֶר בּעוֹ בּוִים־קנוֹתוּךְ הַשֶּׁרֶה מִיַּרַ אתה לריך לקטת והיא אינה מתרלה אלא אם כן תשאנה: וכואת רות הפואביה אשת-הפות קניתי פנית פרי (ו) פן אשמים אם נחלתי. זרעי כמו נחלח ה' בנים לתח אוכל לגאולדו יתירה לי פוראשתית את נחלתי פנס בזרעי שנאנור לא יבא עמולי ומואבי וסעה בעמוני ולא ממונים: (ז) על הנאולה. זו מכירה: המורה. זו חליפין: שלף איש נעלו . זהו קנין כינוו שאנו קונין בסודר במקום נעל ורבותינו ז"ל כחלקו בדבר מי כהן למי ים אומרים קונין בכליו של קונה ובועו נהן לנוחל וים אומרים קונין בכליו כרפן של מקנה וגואל לבונו : וואת ההעודה בישראל . משפט העדות:

תורה תמימה

ים שם־הַמֶּת עַל־נַחַלָּתוֹ: ווַיִּאמֵר הַגּאַל לא

י ונם את־רות הפואביה אשת מחלון:

שלף איש נעלו ונתן לרעהו וואת

כונסה להוך ביתי על מנת שלא אוקק לה", כיון ששמע הנואל כך, אמר, ודאי ראולת רותח) [ט"ר] .

(ה) אשת המת קנית. קניתי כהיב, [ניבא ברוה"ק שעתיר הוא לקנוחה] [שם] .

על הגאלה ועל התמורה. גאולה זו מכיויה, כמש"נ (פ' נחקתי) לא יגאל, תמורה. זו חליפין - כמש"נ (שם) לא יחליפנו ולא יכור אוהוש) [ב"ם פ"ו א'].

שלף איש נעלו. מלמר שאין קונין אלא בכלי" [שם שם].

שלת איש נעלו. נעלו של פי – של בועו, שכן דרך הלוכח להיות נותן ערבון" (מ"-] ונתן לרעהו. אמר רב משרשיא, האי סוררא כיון דתפס ביה שלש על שלש אצבעות סרינן ביה ונתן לרעהו , דכמאן דפסיק דמי וקני'ב) [ב"ם ו' א']. ונתן לרעהו. מי נחן למי – בועו נתן לנואליג) [שם מ"ו א'].

> כמו לו כי אם ישאנה ישאנה לאישות ולא לשפחות. לקחמם , ואם אנאל אנאל רק את הנחלה , ובועו יחסך זה בחסך שכמנדו. י) ולה בפירות וחמנם חפילו

סנידם לי צ"ל דבסתואי סנם לב"ד וכחשוכה אל הקוכה קנה זה חלף הקרקע או המשלשלין שמכרת כנותל, יען דהחשובם הלוים כי ולא כב"ד. י) דרים או שנחת לי [ואין נוסגין ביאמר הקונה משום ואדעה מלמון וידע אדם ונו', ואים לא ידעה, וכום דמסחמא אדעתא דהכי מחן לו , וכיין שמשך הקונה את הכלי נקנם הקרקע או המעלעלין ללוקח או למקבל ח) ודהי שחלך ממני, כלומר כודתי לא אוכל מחנה בכל מקום שהוא, ואע"ם שלא החויק ולא נחן כסף ושער , ואפי לא משך , חם כוא בנקרא קנין שמע או הכין זה , ולכן למור לו , ביום קטותך חליפין . יב) דבשיעור כום נחשב בנד או כלי לעניו לת המדם דע כי גם אמת המת הנים . טומלה כמכולר לפנים בחורה חתימה ס' שמיני וס' ש) ר"ל נאולה זו מנירה שמכר לו מכירה נמורה חזריע. יג) כמש"כ לעיל אות י"א, ועל יסוד הדינים בדמים ולא סיכל מעות, וכאים הם לקיים דבר שכשפוק זה, כפי שהעחקנו, נוהנים לכהוב בסוף מכירתן ע"י קנין , ועל החמורה ע חליסין המחליף השער וקנינא מיניה נמנא דכשר למקניא ניה , וכלשון כמנא , כא לאשוקי פירוח , דכשר -- לאסוקי איסירי אם אין הכלי שוה סרוטה נ"כ קונים וכלכד שלא חהא הכלה, למקנים - כלומר בכליו של כוכה, כים משיפורי הנחה. יא) ר"ל מכיון שכן דרך הקנינים לחשורי מטבע, ויש מו הרחשונים שכחבו שחם לח שהקונה נותן להמוכר ערכה לכן נם בהלישין אימר כתבו כן בשמר אין מוליאין ממון באוחו שמר. וכיין